

slovenských státních příslušníků v německo-rakouském státě, nemůže do 30. června 1920 na jmění rakouských dlužníků, ležící v oblasti naší republiky, pro nějakou pohledávku, jakmile na ně byl v Rakousku dozor nad obchodem nařízen, ani konkurs prohlášen býti, aniž lze na věcích jim náležejících nabýti soudcovského práva zastavního neb ukojovacího.

Článek II.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provéstí je náleží ministru spravedlnosti.

Tusar v. r.

Habrman v. r.	Dr. Heidler v. r.
Dr. Winter v. r.	Dr. Franke v. r.
Dr. Horáček v. r.	Dr. Veselý v. r.
Klofáč v. r.	Staněk v. r.
	Hampl v. r.

Čís. 522.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. září 1919

o zajištění činnosti v podnicích, náležejících právnickým osobám, společnostem neb jednotlivcům, spadajících do oboru působnosti ministerstva veřejných prací.

§ 1.

Dle ustanovení zákona ze dne 24. července 1917, č. 307 ř. z., a uherského zákona č. LXIII. z r. 1912 a č. L. z r. 1914, zmocňuje se ministr veřejných prací, aby po dobu mimořádných válek vyvolaných poměrů, na podporu a znovuzřízení hospodářského života, k zajištění zájmů veřejné bezpečnosti, k zamezení hospodářských škod a k zásobování obyvatelstva předměty potřeby zavedl v oboru působnosti ministerstva veřejných prací vnučenou správu nebo učinil jiná vhodná opatření v podnicích, náležejících právnickým osobám, společnostem neb jednotlivcům, které jsou odvislé od ústředí se sídlem mimo republiku Československou, nebo u nichž je státní kontrola výroby, práce a majetku v zájmu veřejném žádoucí, neb ve kterých se prokázaně z jakýchkoliv důvodů služba a práce nevykonává v zájmu republiky Československé, neb řádně ne-
hospodaří, nebo v příčině jejich jest důvodná obava, že v nich z jakýchkoliv důvodů řádně pracováno neb hospodařeno nebude, nebo v příčině jejich lze očekávat, že zavedením vnučené správy se docílí lepších výsledků.

§ 2.

Náklady, spojené se zavedením vnučené správy neb s předmětnými opatřeními, idou na účet podniků, na nichž vnučená správa zaváděna nebo předmětná opatření učiněna byla.

§ 3.

Zmocnění toto vztahuje se též na vnučené správy, které byly ministerstvem veřejných prací zavedeny již od 28. října 1918.

Tusar v. r.

Dr. Horáček v. r.	Staněk v. r.
Klofáč v. r.	Hampl v. r.
Dr. Heidler v. r.	Habrman v. r.
Dr. Veselý v. r.	Dr. Winter v. r.
	Dr. Franke v. r.

Čís. 523.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. září 1919

o výrobě a obchodu s kožemi a obuví.

Na základě zákona ze dne 24. července 1917, č. 307 ř. z., a uherského zákona č. LXIII. z roku 1912 a č. L. z roku 1914 nařizuje se v zájmu zaopatření průmyslu kůže spracujícího surovinami a v zájmu opatření obuvi pro obyvatelstvo:

§ 1.

Výroba a obchod kožemi a obuví se uvolňuje, až na případy pro přechodnou dobu upravené, následujícími ustanoveními:

§ 2.

Československé komisi pro kůže a usně se ukládá, aby zjistila veškeré zásoby surových koží a usní hovězích, telecích a koňských, jakož i obuvi v oblasti Československé republiky dle stavu ze dne vyhlášení tohoto nařízení. Za tím účelem jest každý držitel těchto koží a usní povinen nejdéle do 8 dnů po vyhlášení tohoto nařízení oznámiti jmenované komisi zásoby surových koží a usní ve dvojím stejnopisu, přesně dle jednotlivých druhů, a dle původu. Obuv povinni jsou hlásiti v téže lhůtě továrníci a obchodníci s obuví dle množství a druhů, ale obchodníci jen tenkrát, měli-li uvedeného dne v jednotlivých prodejnách na skladě více než 200 párů obuvi. Oznámení toto musí učiniti nejen výrobci a obchodníci, nýbrž i dočasní držitelé a uschovatelé uvedeného zboží.

Kožemi a usněmi ve smyslu tohoto nařízení se rozumějí kůže a usně, ať jsou v kterémkoliv stadiu výroby, obuvi pak obuv hotová, polohotová v kterémkoliv stadiu výroby, dále nákrájené přípravy kožené, ať sviřkové nebo spodkové.

§ 3.

Československá komise pro kůže a usně, jejíž odborná komise, která o věci bude rozhodovati, bude doplněna novými členy z kruhů zájemníků a zástupci Slovenska, určí, jaké množství každý jednotlivý majitel koží, usní a obuvi povinen jest